

A Prelátus 2011. júniusi levele

XIV. Benedek pápa szavaira hivatkozva ezt írja a prelátus: „Pünkösöd és Corpus Cristi ünnepe arra hív minket, hogy újra felfedezzük az Eucharisztia imádásában rejlő erőt, amely előfeltétele annak, hogy számtalan gyümölcsöt teremjünk.”

2011.06.14.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Pár évvel ezelőtt elsőáldozásra
készülő gyerekek hittanóráján
fejtette ki XVI. Benedek pápa, hogy
mit jelent Isten imádása: „**Az imádás
közben – állította – felismerem azt,
hogy Jézus a mi Urunk, aki
megmutatja az Általa kijelölt utat,
amerre mennem kell, és követése
által eljutok a helyes élethez.
Emiatt az imádás azt jelenti: Jézus,
a tied vagyok és követlek Téged az
életem folyamán. Soha nem
szeretném elveszíteni
barátságodat és a Veled való
közösséget. Azt is mondhatom,
hogy az imádásban alapvetően
Jézust ölelem át, melyben azt
közlöm vele: Tied vagyok és kérlek,
maradj mindig velem!**”[1]

Az egyszerű válaszban látható, hogy
hozzaállásunk, amellyel mi mint
teremtmények a Teremtőnknek
tartozunk, alapvetően lényeges. Azt
hiszem, hogy ez is közös mederbe
terelheti az embereket az ünnepekre,

amit az elkövetkezendő hetekben
ünnepelni fogunk: imádás és
hálaadás a mi Urunknak mindazért,
amiben részesített és folyamatosan
részesít minket.

Tegnap ünnepeltük Szűz Mária
Erzsébetnél tett látogatását. Szent
Erzsébetnek a szűz méhében Jézus
Krisztust hordozó Istenanyához
intézett szavaiban a megtestesült Ige
iránti mély imádatot fedezhetjük fel.
Hónapokkal később pedig az
egyszerű pásztorok és bölcs férfiak
hódolnak Jézus előtt, akik azért
mentek Betlehembe, hogy ott a
zsidók királya előtt térdre
boruljanak. Szent Máté evangélista
elmeséli, hogy amikor a bölcsek
beléptek abba a helyiségbe, ahol a
csillag megállt, megtalálták a
Gyermecket anyja karjaiban,
leborultak, és *hódoltak neki*.^[2]

A világ nagyszerű emberei is
hódolatukat fejezték ki előtte, és

imádták ezt a Gyermeket, mert a hit belső fénye lehetővé tette számukra, hogy megismerjék magát az Istent. Ezzel szemben a bűn - főleg a halálos - pontosan az ellenkezőjét teszi: nem akarja Istent Istenként felismerni, nem akar hódolni előtte, megpróbál olyanná válni - mint Ádám és Éva a földi paradicsomban -, *mint az istenek, akik ismerik a jót és a rosszat.*[3] Első szüleink önhittségükben Isten teljes önállóságára vágytak; az ördögtől megkísértve, nem akarták elismerni Teremtőjük fensőbbiségét, sem atyai szeretetét. Ahogy arra Szent Pál apostol emlékeztet a Rómaiakhoz írt levelének első soraiban, ez az emberiség legnagyobb tragédiája, mely minden időben hatással van a férfiakra és a nőkre. Az apostol szerint azoknak a pogányoknak az volt a vétke, hogy *az igazságot elnyomták az igazságtalansággal,*[4] hogy nem ismerték el Istent Uruknek, hogy nem imádták Őt, a

számos külső jel ellenére sem. Azt követően, hogy fölismerték Istent a teremtés csodája által, *mégsem dicsőítették Istenként, s nem adtak neki hálát, hanem belevesztek okoskodásaikba és érteni nem akaró szívük elhomályosult.*[5]

Ez a tragédia ismétlődik a mai társadalomban, legalábbis a világ legtöbb részén. Nem akarom eltúlozni a dolgokat, és pesszimista sem vagyok; épp ellenkezőleg: ez egy olyan dolog, amit fel kell fognunk, és ami arra kell, hogy buzdítson bennünket, hogy terjesszük az Igazság örömhírét. Hangsúlyozom: az imádás jelentőségének megértése kiveszett a világ temérdek országában a társadalmi rétegek többségéből, és következetes keresztényként - természetfeletti és emberi optimizmussal - arra kaptunk meghívást, hogy a többi emberben újra felélesszük ezt a fajta szemléletet, mely az egyedüli, a

teremtmények eredeti állapotával
összhangban álló viselkedésforma.
Ha az emberek nem imádják Istent,
önmagukat fogják imádni
különféleképpen, ahogy a történelem
során megtapasztaltuk : hatalom,
öröm, gazdagság, tudomány, szépség,
...; anélkül, hogy ráébrednének, hogy
mindez alapjuktól, Istentől
elválasztva szertefoszlik: „A
teremtmény ugyanis a Teremtő
nélkül elveszik”[6]- fejezi ki tömören
a II. Vatikáni Zsinat. Az új
evangelizáció során ezért elsődleges
fontossággal bír, hogy segítsünk
azoknak, akik velünk élnek, újra
felfedezni az imádás szükségességét
és értelmét. A Mennybemenetel,
Pünkösöd és Úrnapja közelgő ünnepei
arra hívnak minket, hogy **újra
felfedezzük a szentségimádás
hatékonyágát (...), mely szükséges
feltétel ahhoz, hogy bő termést
tudjunk hozni (vö. Jn, 15,5), és
elkerüljük, hogy apostoli
tevékenységünk terméketlen**

aktivizmusra korlátozódjon, és segít abban, hogy helyette Isten szeretetének a jele lehessen.[7]

„Imádságod legyen mindig az Isten őszinte és hiteles imádata”[8] írta Atyánk a *Kovácsútúzhelyben*. Mennyi imádásra alkalmas pillanatot találhatunk a nap folyamán, ha tudatosan figyelünk rá! Munkánk reggeli felajánlásától kezdve az esti lelkiismeretvizsgálatig egész napunk imádsággá, Istenünk iránti hódolattá válhat és kell, hogy váljon.

A szentmise mindenekelőtt a Szentháromság iránti hódolat, imádást kifejező cselekedet Jézus Krisztus által és Vele egységben. A *Dicsőségben* hálát adunk Istennek *nagy dicsőségért*: nem a nekünk adott javakért, hanem mert Ő Isten, mert létezik, mert hatalmas. A *Szent vagy* során az angyalok és a szentek kórusával együtt hirdetjük: *Szent vagy, szent vagy, szent vagy, mindenség Ura, Istene*, mely Isten

dicsőítésének az egyik legmagasabb fokát jelenti. Sokszor, különböző okokból imádsággal fordulunk a Szentháromsághoz: *dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek*. Valamint a tabernákulum előtti sok térdhajtás - amennyiben az tudatos és a szív belső cselekedete kíséri, Szent Josemaría tanácsa szerint - szintén hódolatunk kiváló bizonyítéka.

Mindegyikőtöknek, lányaim és fiaim, meg kell találnotok a saját, személyes módját annak, hogy Isten tényleges jelenlétébe helyezzétek magatokat a nap folyamán, és hogy kifejezzétek Iránta gyermeki hódolatotokat. Ez néha talán egy-egy fohász lesz, talán a Zsoltárok közül, vagy más sugalmazott írásból, elsősorban az Evangéliumból; máskor talán azok a mondatok, melyeket szent alapítónk tanított, amikor - hogy arra buzdítson minket, hogy Istennel való kapcsolatunk spontánabb legyen -

kicsit megnyitotta előttünk szívét,
figyelmeztetve, hogy nekünk,
magunknak kell azon dolgoznunk,
hogy Istennel ilyen bensőséges,
meghitt kapcsolatunk legyen.

Mindenki úgy mondja őket, ahogy szeretné, magyarázta. **Mert egy fohász olyan, mint amikor az ember szerelmes, mint egy gyengéd dicséret, ahogyan az én földemen mondják, egy bók. Ha szerettek valakit, nincs rá szükségetek, hogy előre megfogalmazott formulákat tanítsanak nektek: a szívetekből és az ajkatokról mindig a megfelelő szavak fognak feltörni.[9]**

Idén sok helyen június 26-án, Szent Josemaría liturgikus ünnepén tartják az Úrnapját. Hatalmas örömmel tölt el ez az egybeesés, mivel az Atyánk leírhatatlanul szerelmes volt az Oltáriszentségbe. Azt javaslom nektek, hogy ezen a napon - vagy az azt megelőző csütörtökön, ahol

aznap ünneplik - egész nap, és főleg, ha részt tudtok venni az eukarisztikus körmeneten, úgy éljétek meg ezt a nagy ünnepet, ahogy azt Alapítónk is tette, aki a Mennyben szünet nélkül imádja Jézus Szentséges Emberségét.

XVI. Benedek pápa rámutat, hogy az úrnapi körmenet alapvető elemeinek egyike összefoglalható abban, **hogy térden állva imádjuk az Urat. Jézus Krisztus Istenét imádni, aki szeretetből kenyérré lett, a múltbeli és jelenlegi bálványimádás leghatékonyabb és legradikálisabb ellenszere.** Letérdelni az Oltáriszentség előtt: a szabadságra tett fogadalom: aki Jézus előtt meghajtja magát, semmilyen földi hatalom előtt nem tud, és nem kell leborulnia, bármilyen erős is legyen az. Mi, keresztények csak Isten és az Oltáriszentség előtt borulunk térdre, mert tudjuk és hisszük,

hogy benne van jelen az egyetlen igaz Isten, aki a világot teremtette, és annyira szerette, hogy egyszülött fiát adta érte (vö. Jn 3,16).[10] Milyen világossá válik számunkra, hogy a keresztények miért magasztalják örökkön-örökké a Szentostyát. *Dicsérd nyelvem az oly dicső test titkát és a fölbecsülhetetlen vérét, amit a népek királya, a nemes méh gyümölcse a világ megváltására kiontott (Pange lingua himnusz).* Az elrejtett Istent akarjuk hódolattal imádni (vö. Adoro te devote): Jézus Krisztust, aki Szűz Máriától született, majd szenvedett, és fölládozta Magát a kereszten, ahol oldalából víz és vér folyt (vö. Ave verum).[11] Amikor a Szentségi Jézus előtt letérdelünk - akár el van rejtve a tabernákulumban, akár az oltárra van kihelyezve -, a Kálvária áldozatát imádjuk, mely a szentmise során újból megelevenedik. Egyáltalán

nincs különbség az Oltáriszentség szentmisén való és azon kívüli imádása között. Sőt, egy bensőséges harmóniában eggyé válunk Vele."Az **Oltáriszentségben valójában Isten Fia jön hozzánk, hogy találkozzon és egyesüljön velünk; nem maga a szentségimádás, hanem az eukarisztikus szertartás magától értetődő folytatása az Egyház imádatának legnélkülözhetetlenebb kifejezője (...).** A szentmisén kívüli szentségimádás meghosszabbítja és megerősíti az eukarisztikus liturgia során történeteket". [12] Az elkövetkezendő hetekben nagyobb gondossággal végezzük az Oltáriszentség imádását. Szívvel-lélekkel törekedjünk Isten szavára figyelni, a Szentírás szövegén, a liturgikus énekeken és az Oltáriszentség előtt mondott imáinkon pedig elmélkedni. A liturgia által javasolt csendes pillanatokot igyekezzünk a Szentségi

Ostyában jelen lévő Krisztussal folytatott hiteles, belső, szívtől szívig hatoló párbeszéddel megtölteni. Milyen jó alkalom arra, hogy Atyánk tanácsát kövessük: **"nagyobb szeretettel végezzétek a térdhajtást, mellyel az Urat a központba való érkezéskor és távozáskor köszöntitek. És, bár hangosan nem szólaltok meg, teljes szívvel forduljatok Hozzá: Jézus, hiszek Benned, szeretlek Téged; bocsáss meg nekünk, fiaidnak, hogy nem tudtunk hűségesek maradni... Ami éppen akkor történik veletek, foglalkoztat, spontán módon: nem fogom lediktálni nektek a szavakat, mintha három éves gyermekek lennétek. Mindegyikőtök személyesen fordulhat az Úrhoz; és, ha eddig nem így történt volna, ezek után így lesz. Már többször beszéltünk a személyes fohászokról, amiket**

**mindegyikőtök igyekeznek
gyakorolni".**

"Ez nem más, mint egy dicséret, egy rácsodálkozó, örömteli, kedves, lelkes, szeretetteljes felkiáltás, mely lelkünkől fakad, mintha egy nyílveessző volna (...). Ez mindig csak szeretet, önátadás kérdése". [13] Nem titkolom el előletek, hogy gyakran eszembe jutnak Szent Josemaría szavai: „Mennyi dicsőségtől fosztottam meg Istent!” Mivel azt gondolta, hogy még buzgóbb lehetett volna a legszentebb Szentháromság feltétel nélküli szolgálatában.

Tápláljuk mi magunkban ezt a *Deo omnis gloria* iránti vágyat? Mennyire egyenes szándék vezérel minket?

Hogyan ajánljuk fel az Úrnak a hétköznapi dolgainkat és a rendkívülieket? Június 25-én ünnepeljük az Opus Dein belül az első papszentelés évfordulóját.

Atyánk három fiának, akik 1944-ben részesedtek a papi rend szentségéből

- don Álvaro, don José María és don José Luis -, nem volt kifogásuk az ellen, hogy lemondjanak ígéretes szakmai jelenükről és jövőjükéről azért, hogy Isten szavát kövessék, aki az Alapítónk által a papságra hívta meg őket. Ez semmiféle *áldozatot* nem jelentett részükről, olyan értelemben, ahogy ezt a szót általában használjuk, mint egy fáradságos szolgáltatás; késlekedés nélkül és örömmel engedelmeskedtek ennek az isteni hívásnak, tudván azt, hogy ez Isten, az Egyház és a lelkek szolgálatának *másik módja*, de hasonlóan a Mű többi tagjainak önátadásához.

Kérjük az Urat, hogy az Atyánk és az első három felszentelt papnak a közbenjárására ez a fajta lelkület változatlanul megmaradjon az Opus Dei prelatúrájában, oly módon, hogy rendelkezésünkre álljon elegendő létszámú pap a megnövekedett apostoli munka ellátására; és hogy

mindannyiunkban nagyon erős legyen a papi lelkület „szent súlya”. Imádkozzunk azért is, hogy az Egyházban az egész világon számos fiatal és érett férfi jelentkezzen a papi hivatásra is, engedelmeskedve a Jó Pásztor szavának.

Továbbra is vigyétek Isten elé szándékaimat. Imádkozzatok a pápa horvátországi útjáért, mely a hónap első napjaiban esedékes. Kívánom, hogy létezésünket egy Istenhez szóló imává formáljuk, hogy segítsen és teljes odaadással, állandó nagylelkűséggel betölthessük Szent Akaratát, abban a meggyőződésben, hogy ahol „ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben” közös imára, Mennyei Atyánk meghallgatja őket.[14] Szeretném minden levélben megemlíteni nektek a Mű történetének különböző évfordulóit, melyek személyes történetünk évfordulói is, mert emlékeznünk kell ezekre a szavakra: „**Amikor Urunk,**

**Istenünk az emberek javára
eltervez egy-egy művet, először
azokra az emberekre gondol,
akiket eszközként használni fog...
és megadja nekika *megfelelő
kegyelmeket.*”[15]Szívem minden
szeretetével megáldalak benneteket,**

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2011. június 1.

[1] XIV. BENEDEK, Találkozás az
Elsőáldozásra készülő gyerekekkel,
2005.10.05.

[2] Mt, 2,11

[3] Ter 3,5

[4] Róm 1,18

[5]Ugyanott 21

[6] II. Vatikáni Zsinat, Const. past.
Gaudium et spes 36.

[7] XVI. BENEDEK, a római
egyházmegyén mondott beszédéből,
2010.06.15.

[8] SZENT JOSEMARÍA, *Kovácsútzhely*
263.

[9]SZENT JOSEMARÍA, Feljegyzések
egy családi összejövetelen,
1972.03.26.

[10] XVI. BENEDEK, Úrnapi
szentbeszéd, 2008.05.22.

[11] SZENT JOSEMARÍA, *Krisztussal
találkozni*, 84

[12] XVI. BENEDEK, *Exhort. Apost.*
Sacramentum caritatis, 2007.02.22.
(66.)

[13]SZENT JOSEMARÍA, Feljegyzések
egy családi összejövetelen,
1972.06.01.

[14] Vö. Mt 18,19

[15] SZENT JOSEMARÍA, *Útmutatás*,
1934.03.19. (48.)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2011-juniusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2011-juniusi-levele/)
(2025.08.09.)